

Práce se věnuje bezpochyby podstatnému tématu života v civilizované společnosti, totiž nejtěžšímu zločinu, jakým je vražda. Základní zaměření je forenzní, ale jsou zde významné souvislosti sociálně psychologické, klinické, diagnostické, ale vlastně i filozofické. Mezi ně by mohla patřit ev. úvaha, jestli/ jak souvisí čin vraždy s vnímáním hodnoty lidského života v dané době a dané společnosti. Chápu, že všemu se autorka práce nemohla věnovat. Přesto však v teoretické části prochází velké množství hledisek (od druhů agrese, typů vraždy, přes typy osobností vrahů, dále metod diagnostiky osobnostních charakteristik, až po popis práce soudního znalce). Až se zdá, že je to záběr neúměrně široký a že hrozí nebezpečí zbytečného ustoupení hlavního zkoumaného problému do pozadí. Autorka však onu teoretickou přípravu pojala tak široce vědomě a na konci této části to konstatuje.

Primárně zajímavá je část empirická. Autorka se rozhodla porovnat možnost využití Schlesingerovy klasifikace (poměr motivace environmentální a vnitřní) se závěry předního soudního znalce a současně výsledky škály v riziku recidivy porovnat se znalcovým odhadem resocializace. Autorka to sice nijak nezdůrazňuje, ale jde o velmi podstatnou otázku vztahu klinického a statistického přístupu v predikci, resp. v diagnostice, jak to již v padesátých letech minulého století otevřel Paul Meehl. A dodnes je to klíčové tázání v celé oblasti psychodiagnostiky, nejen v psychologii forenzní. Škoda, že závěr práce nenechala autorka vyznít právě i tímto zásadním směrem.

Myšlenka srovnání je tedy docela zřejmá. Autorka jen zbytečně složitě formuluje vstupní hypotézy (viz str. 61). Nulová hypotéza bývá formulovaná jako očekávání nepřítomnosti rozdíl. Autorka hypotézu formuluje: „Za pomoci metodiky vycházející z této klasifikace lze odhadnout motivaci natolik kvalitně, aby se odhad vyrovnal zkušenému soudnímu znalci.“ To ale není nulová hypotéza, ale řekněme značně obecný výzkumný předpoklad.

Nicméně se ukazuje, že skutečně je srovnatelný přístup klinický i onen klasifikační škálou podložený. To považuji za velmi pozoruhodný přínos práce. Jaké praktické konsekvence by autorka v této souvislosti viděla?

V závěru chci formulovat ještě několik poznámek a dotazů. Autorka píše, že typ podle Schlesingerovy klasifikace byl stanovován z dostupných dat. Jak? A kterých? Je někde v textu uveden příklad postupu? V případě pochyb při zařazování autorka volila postup subjektivní. V čem spočíval a čím je tedy onen první způsob objektivní (tedy nezávislý na hodnotiteli)? Na str. 59 je zmíněn také narcismus jako významný rys osobnosti. Na str. 72 je již měřen, ale není jasné čím a jak. Nebo jsem se přehlédl? Na str. 46 se autorka odvolává na Heretikovu citaci Selga v podobě několika bodů. Soudě podle uvozovek jde o přímou citaci. Ale chybí odkaz na stránky. V diplomové práci bych doporučoval věnovat pozornost přesnosti významů. Tedy výrazy jako „osobnostní rys

jsou obvykle v širší normě, zvýrazněné bývají ...“ atp. (viz str. 59) si může dovolit spisovatel nebo ten, kdo tematiku přibližuje širší populaci (jako např. PhDr. Hubálek ve svých knihách). Jak dále např. chápat vedle sebe stojící tvrzení (viz str. 59), že „Primární rodiny těchto pachatelů bývají často funkční...“ a vedle toho „Častá je i neschopnost navázat a udržet hlubší vztah...“ ?

A na závěr chci ještě upozornit na v naší literatuře se opakující omyl (viz str. 44). Diagnostický postup (assessment) BASIC ID se neváže na jméno R.S. Lazausa (zabývajícího se sociální psychologií, základními emocemi, copingem apod.), ale na jeho jmenovce Arnolda Lazaruse, který ji sestavil a používá v tzv. multimodální terapii (směr technického eklekticismu). Lze to jistě využít i mimo terapii, např. ve forenzní praxi, ale kořeny jsou jinde.

Práce splňuje požadavky na ni kladené a já ji doporučuji k obhajobě. Jako hodnocení navrhuji: velmi dobře

Praha, 31.8. 2013

Jiří Šípek

Práce se věnuje bezpochyby podstatnému tématu života v civilizované společnosti, totiž nejtěžšímu zločinu, jakým je vražda. Základní zaměření je forenzní, ale jsou zde významné souvislosti sociálně psychologické, klinické, diagnostické, ale vlastně i filozofické. Mezi ně by mohla patřit ev. úvaha, jestli/ jak souvisí čin vraždy s vnímáním hodnoty lidského života v dané době a dané společnosti. Chápu, že všemu se autorka práce nemohla věnovat. Přesto však v teoretické části prochází velké množství hledisek (od druhů agrese, typů vraždy, přes typy osobností vrahů, dále metod diagnostiky osobnostních charakteristik, až po popis práce soudního znalce). Až se zdá, že je to záběr neúměrně široký a že hrozí nebezpečí zbytečného ustoupení hlavního zkoumaného problému do pozadí. Autorka však onu teoretickou přípravu pojala tak široce vědomě a na konci této části to konstatuje.

Primárně zajímavá je část empirická. Autorka se rozhodla porovnat možnost využití Schlesingerovy klasifikace (poměr motivace environmentální a vnitřní) se závěry předního soudního znalce a současně výsledky škály v riziku recidivy porovnat se znalcovým odhadem resocializace. Autorka to sice nijak nezdůrazňuje, ale jde o velmi podstatnou otázku vztahu klinického a statistického přístupu v predikci, resp. v diagnostice, jak to již v padesátých letech minulého století otevřel Paul Meehl. A dodnes je to klíčové tázání v celé oblasti psychodiagnostiky, nejen v psychologii forenzní. Škoda, že závěr práce nenechala autorka vyznít právě i tímto zásadním směrem.

Myšlenka srovnání je tedy docela zřejmá. Autorka jen zbytečně složitě formuluje vstupní hypotézy (viz str. 61). Nulová hypotéza bývá formulovaná jako očekávání nepřítomnosti rozdíl. Autorka hypotézu formuluje: „Za pomoci metodiky vycházející z této klasifikace lze odhadnout motivaci natolik kvalitně, aby se odhad vyrovnal zkušenému soudnímu znalci.“ To ale není nulová hypotéza, ale řekněme značně obecný výzkumný předpoklad.

Nicméně se ukazuje, že skutečně je srovnatelný přístup klinický i onen klasifikační škálou podložený. To považuji za velmi pozoruhodný přínos práce. Jaké praktické konsekvence by autorka v této souvislosti viděla?

V závěru chci formulovat ještě několik poznámek a dotazů. Autorka píše, že typ podle Schlesingerovy klasifikace byl stanovován z dostupných dat. Jak? A kterých? Je někde v textu uveden příklad postupu? V případě pochyb při zařazování autorka volila postup subjektivní. V čem spočíval a čím je tedy onen první způsob objektivní (tedy nezávislý na hodnotiteli)? Na str. 59 je zmíněn také narcismus jako významný rys osobnosti. Na str. 72 je již měřen, ale není jasné čím a jak. Nebo jsem se přehlédl? Na str. 46 se autorka odvolává na Heretikovu citaci Selga v podobě několika bodů. Soudě podle uvozovek jde o přímou citaci. Ale chybí odkaz na stránky. V diplomové práci bych doporučoval věnovat pozornost přesnosti významů. Tedy výrazy jako „osobnostní rys

jsou obvykle v širší normě, zvýrazněné bývají ...“ atp. (viz str. 59) si může dovolit spisovatel nebo ten, kdo tematiku přibližuje širší populaci (jako např. PhDr. Hubálek ve svých knihách). Jak dále např. chápat vedle sebe stojící tvrzení (viz str. 59), že „Primární rodiny těchto pachatelů bývají často funkční...“ a vedle toho „Častá je i neschopnost navázat a udržet hlubší vztah...“ ?

A na závěr chci ještě upozornit na v naší literatuře se opakující omyl (viz str. 44). Diagnostický postup (assessment) BASIC ID se neváže na jméno R.S. Lazause (zabývajícího se sociální psychologií, základními emocemi, copingem apod.), ale na jeho jmenovce Arnolda Lazaruse, který ji sestavil a používá v tzv. multimodální terapii (směr technického eklekticismu). Lze to jistě využít i mimo terapii, např. ve forenzní praxi, ale kořeny jsou jinde.

Práce splňuje požadavky na ni kladené a já ji doporučuji k obhajobě. Jako hodnocení navrhuji: velmi dobře

Praha, 31.8. 2013

Jiří Šípek

Práce se věnuje bezpochyby podstatnému tématu života v civilizované společnosti, totiž nejtěžšímu zločinu, jakým je vražda. Základní zaměření je forenzní, ale jsou zde významné souvislosti sociálně psychologické, klinické, diagnostické, ale vlastně i filozofické. Mezi ně by mohla patřit ev. úvaha, jestli/ jak souvisí čin vraždy s vnímáním hodnoty lidského života v dané době a dané společnosti. Chápu, že všemu se autorka práce nemohla věnovat. Přesto však v teoretické části prochází velké množství hledisek (od druhů agrese, typů vraždy, přes typy osobností vrahů, dále metod diagnostiky osobnostních charakteristik, až po popis práce soudního znalce). Až se zdá, že je to záběr neúměrně široký a že hrozí nebezpečí zbytečného ustoupení hlavního zkoumaného problému do pozadí. Autorka však onu teoretickou přípravu pojala tak široce vědomě a na konci této části to konstatuje.

Primárně zajímavá je část empirická. Autorka se rozhodla porovnat možnost využití Schlesingerovy klasifikace (poměr motivace environmentální a vnitřní) se závěry předního soudního znalce a současně výsledky škály v riziku recidivy porovnat se znalcovým odhadem resocializace. Autorka to sice nijak nezdůrazňuje, ale jde o velmi podstatnou otázku vztahu klinického a statistického přístupu v predikci, resp. v diagnostice, jak to již v padesátých letech minulého století otevřel Paul Meehl. A dodnes je to klíčové tázání v celé oblasti psychodiagnostiky, nejen v psychologii forenzní. Škoda, že závěr práce nenechala autorka vyznít právě i tímto zásadním směrem.

Myšlenka srovnání je tedy docela zřejmá. Autorka jen zbytečně složitě formuluje vstupní hypotézy (viz str. 61). Nulová hypotéza bývá formulovaná jako očekávání nepřítomnosti rozdíl. Autorka hypotézu formuluje: „Za pomoci metodiky vycházející z této klasifikace lze odhadnout motivaci natolik kvalitně, aby se odhad vyrovnal zkušenému soudnímu znalci.“ To ale není nulová hypotéza, ale řekněme značně obecný výzkumný předpoklad.

Nicméně se ukazuje, že skutečně je srovnatelný přístup klinický i onen klasifikační škálou podložený. To považuji za velmi pozoruhodný přínos práce. Jaké praktické konsekvence by autorka v této souvislosti viděla?

V závěru chci formulovat ještě několik poznámek a dotazů. Autorka píše, že typ podle Schlesingerovy klasifikace byl stanovován z dostupných dat. Jak? A kterých? Je někde v textu uveden příklad postupu? V případě pochyb při zařazování autorka volila postup subjektivní. V čem spočíval a čím je tedy onen první způsob objektivní (tedy nezávislý na hodnotiteli)? Na str. 59 je zmíněn také narcismus jako významný rys osobnosti. Na str. 72 je již měřen, ale není jasné čím a jak. Nebo jsem se přehlédl? Na str. 46 se autorka odvolává na Heretikovu citaci Selga v podobě několika bodů. Soudě podle uvozovek jde o přímou citaci. Ale chybí odkaz na stránky. V diplomové práci bych doporučoval věnovat pozornost přesnosti významů. Tedy výrazy jako „osobnostní rys

jsou obvykle v širší normě, zvýrazněné bývají ...“ atp. (viz str. 59) si může dovolit spisovatel nebo ten, kdo tematiku přibližuje širší populaci (jako např. PhDr. Hubálek ve svých knihách). Jak dále např. chápat vedle sebe stojící tvrzení (viz str. 59), že „Primární rodiny těchto pachatelů bývají často funkční...“ a vedle toho „Častá je i neschopnost navázat a udržet hlubší vztah...“ ?

A na závěr chci ještě upozornit na v naší literatuře se opakující omyl (viz str. 44). Diagnostický postup (assessment) BASIC ID se neváže na jméno R.S. Lazausa (zabývajícího se sociální psychologií, základními emocemi, copingem apod.), ale na jeho jmenovce Arnolda Lazaruse, který ji sestavil a používá v tzv. multimodální terapii (směr technického eklekticismu). Lze to jistě využít i mimo terapii, např. ve forenzní praxi, ale kořeny jsou jinde.

Práce splňuje požadavky na ni kladené a já ji doporučuji k obhajobě. Jako hodnocení navrhuji: velmi dobře

Praha, 31.8. 2013

Jiří Šípek